

ת"פ 43442/12/14 - מדינת ישראל, המאשימה נגד חיים בן שבת - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

30 אוקטובר 2017

ת"פ 43442-12-14 מדינת ישראל נ' בן שבת מאוחד עם ת"פ 1713-10-14 מדינת ישראל
נ' בן שבת בפני כב' הסגנית נשאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עוז عمית חומרי - נוכח
נ ג ד
ח'ים בן שבת - נוכח - הנאשם
ע"י ב"כ עוז יחיאל לאמש - נוכח

זכור דין

A. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום (להלן: "תיק הפגיעה"), ביום 06.12.2014 בשעה 03:40 או בסמוך לכך, מוחץ למועדן באshedod, פצע הנאשם את המתלוון (להלן: "ד'"), בכך שהיכה בראשו באמצעות כוס זכוכית. כתוצאה לכך, נגרם למתלוון פצע בדמות חתק באזור טמפורלי ימין, אשר נתפר והושאר נקץ פנורז, והיפרנדנסים תחת עוריים בגודל 1.1 ס"מ. עוד כתוצאה ממשיו של הנאשם, איבד ד' את הכרתו.

ה הנאשם הודה במילויו לו לעיל, ועל יסוד הודהתו זו, הורשע בעבירה של **פגיעה כשבירין מזוין**, לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. כמו כן, הנאשם צירף בכתב אישום נוסף (להלן: "תיק התקיפה"), בו נטען כי ביום 08.02.2014 בילה המתלוון (להלן: "ד'') ביחיד עם אחותו ועם הגב' ב' במועדן בטילת באshedod. בנסיבות אלו, בשעה 03:03 ועל רקע ויכוח בין אחותם של ד' לבין הנאשם, תקפו הנאשם וה הנאשם 2 את ד' בצוותא חדא, בכך שה הנאשם היכה אותו במכות אגרוף. הנאשם 2 הctrף לניטר, וכך השניים הכו את ד' במכות אגרוף. בmundז זה, ד' אחז בניטר 2 במטרה למונע מהאחרון לתקוף אותו, והוא נפל על ספה שהייתה במקום, תוך שהnitר 2 המשיך להכות את ד' במכות אגרוף. כתוצאה מכך, נגרמו לד' חבלות בדמות שריטה מעלה אוזן ימין, נפיחות בלתי השמאלית ושטף דם עם נפיחות בשפה התחתונה.

ה הנאשם הודה במילויו לו לעיל, ועל יסוד הודהתו זו הורשע בעבירה של **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר**, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם, לבקשת ההגנה, כי הנאשם ישלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסaurus בעניינו. עוד במעמד זה, הצהירה המאשימה כי עדמתה העונשית בתיק זה היא למסר בפועל.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו ארבעה תסקירים, הנושאים אופי חובי, ובתוספת המליץ שירות המבחן להימנע מהשתתת עונש מסר בפועל, ולהסתפק בענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן, מסר מותנה והתחייבות. ארבעת

התסקרים האמורים, פירט שירות המבחן אודוט ההליך הטיפולי שעבר הנאשם, ועמד על קורות חייו וח'י משפחתו, על מאפיינו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא עלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסוקור האמור, מלבד אותן נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם ATIICHIS בהמשך.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 20.09.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

6. למען שלמות התמונה, יציין כי במסגרת הסדר טיעון אשר גובש בין הצדדים, כתוב האישום שהוגש נגד הנאשם 2 (בת"פ 14-10-1713; תיק התקיפה) תוקן באופן בו יוכחה לו עבירה של התקיפה סתם. לאחר שהלה הודה במינויו ל', עתרו הצדדים במשותף כי עניינו יסתהם ללא הרשעה. בית המשפט (כב' השופט נ' חקלאי) מצא לכבד את הסכמת הצדדים, הורה על ביטול הרשותו של הנאשם 2, והשיט עליו ביום 03.07.2017 ענישה בדמות צו של"צ והתחייבות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. יציין כי בעיצומם של טיעוניה לעונש, ביקשה המאשימה לדחות את הדיון על מנת לאפשר לד' למסור את דבריו בבית המשפט. בהסכמה ההגנה בבית המשפט נעתר לבקשתה זו, וכך יצא כי הטיעונים לעונש בתיק זה נשמעו בשני מועדים שונים.

8. לגופם של דברים, ד' - אשר העיד מטעם המאשימה בשלב הראות לעונש - סיפר אודוט הנזק הגוף שנגרם לו כתוצאה מעשיו של הנאשם. בפרט, הלה מסר כי עודנו סובל מכאבי ראש; שהוא נאלץ לעבור ניתוח באוזנו; וכי גם כיום הוא לוקה בבעיות שמיעה באוזן שנפגעה (הוגשו לעוני מסמכים רפואיים בעניינו של ד' - סמן ת/2).

9. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, וביחד על חומרת החבלות שנגרמו למחלוננים. בהמשך, הלה עטרה לקבוע מתחם ענישה נפרה בגין כל אישום, כך שבתיק הפסיכיה ינוע מתחם העונש ההולם בין 12 ל- 48 חודשים; ובתיק התקיפה בין מאסר קצר לבין 18 חודשים מאסר. עוד לדבריה, המלצהו של שירות המבחן אינה הולמת את חומרת המעשים, ולטענתה יש להשים על הנאשם מאסר לתקופה של 30 חודשים לכל הფחות, לצד ענישה נלווה.

10. מנגד, בא כוח הנאשם לא חלק בטיעונו על העבודה שיש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים, אך התנגד למתחם לו עטרה המאשימה בתיק הפסיכיה. כמו כן, הסגנון הפנה להליך הטיפולי שעבר הנאשם; לקבלת האחריות מצד'ו; לגילו הצער; לתקופה שבה היה עצור אחורי סוג ובריח ובפיקוח אלקטטרוני; לעובדה כי מאז הוא לא הסתבר עוד בפליליים; ולעונש הקל שהושת על הנאשם 2 (בתיק התקיפה). לאור כל אלה, עטרה ההגנה לאמץ את המלצות� העונשיות של שירות המבחן.

11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה الأخيرة", מסר כי הוא מקבל אחריות על מעשיו וביקש לצאת לדרכ' חדשה. כמו כן, הלה פנה אל ד', שיב באומה עת באולם, וביקש הימנו סלחנה, תוך שטען כי הוא מוכן לפצותו כספית.

דין והכרעה

12. ראשית חוכמה, יאמר שהמאמינה טענה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל כתב אישום המוחש לנאשם, ואילו ההגנה לא התיחסה לשאלה זו בטיעונה לעונש. בהינתן האמור, ולאחר שנתתי דעתנו ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העוזר אשר נקבעו לעניין זה בפסקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 13 אחמד בני ג'aber נ' מדינת ישראל, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, 13.09.2015); ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)), מצאתי לאמץ את עמדתה של המאמינה. שכן, על אף קווי הדמיון בין המעשים השונים המוחשיים לנאשם, נדמה כי לא מתקיים "קשר הדוק" בין שני האירועים, וזאת בשים לב לפער הזמן ביניהם, וכאשר המדווח באירועים מוחשיים ונפרדים לחלווטין זה מזה, כך שלמעשה לא ניתן לראות בהם כמסכת עברינית אחת.

לצד האמור, אצין כבר עתה כי לנוכח אותם קווי הדמיון והזיקה המסויימת בין האירועים, באשר בשניהם מדובר בתקופה שבוצעה במועדון לילה, ובשים לב להוראות סעיפים 40(ב) ו-(ג), בסופו של יומם אקבע עונש כולל אחד לשני האירועים.

עוד ובשולי הדברים יציין, כי גם שהגנה לא חקרה בטיעונה על מתחם העונש הולם בתקה התקיפה שהועց על ידי המאמינה, עדין מצאתי להתייחס ולהכריע גם בשאלת זו.

13. לאור האמור, ובהתאם למतווה שקבע המחוקק בתיקון 31 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בבית המשפט יקבע את מתחם העונש הולם בגין כל אירוע; ולאחר מכן יגזר את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסתות מהמתחמים שנקבעו או שמא יש לקבוע את העונש בגדרם (אודות המתווה לגזרת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש הולם

14. כאמור בסעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש הולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשרות ביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידה הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוגנת.

15. בעצם ביצוע העבירות בשני התקקים, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנוןד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבד של כל פרט הציבור מפני תופעת האלים, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. בפרט יזכיר, כי את שני מעשי התקיפה ביצע הנאשם כנגד מבלים במועדון לילה. המדווח בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר צעירים היוצאים למקומות ביוני ציבוריים מתחוו כוונה לבנות את זמןם במקומות, מוצאים מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכרך, על ידי אותם ברינויים שלא נרתעים לישב סכוסכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע ושמבקשים להרים את הבילוי הן למתרגנים והן לסובביהם. על בית המשפט להשיט ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלים באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השחת עונשים מرتיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברוי כי שיקול החרטה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש הולם).

16. בשים לב לנסיבות הקשרות ביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, וביחוד לאור אופייה של האלים שהופעלה מצדנו של הנאשם, והנזקים הגופניים שנגרמו למתרגנים - סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, בכל אחד מהתקקים, מציה ברף שאיננו נמור.

17. במסגרת בוחנת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, בית המשפט נותן דעתו לאופיה של האלימות שהופעלת על ידי הנאשם בשני התקדים. עבוני זה יאמר, כי בתקוף הפגיעה בשלטת החומרה העובדה שהנאשם היכה את ד' בראשו באמצעות כוס זכוכית, מה שעלול היה להוביל לתוכאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש, וכבר היו דברים מעולים. גם בתקוף התקיפה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם תקף את ד' בנסיבות חדא עם אחר, מה שמעמיד את פוטנציאל הנזק, ונדמה שלא בכך קבע המחוקק כי העונש של התוקף את חברו בנסיבות חדא - בין אם התקיפה גרמה לחבלה ובין אם לאו - הינו כפול מזה הקבוע לצד עבירות התקיפה. ודוק, במקורה הנדון אין עסקין בנזק פוטנציאלי בלבד. שכן, הנאשם גרם לנזק גופני ממש לכל אחד מהמתלוננים, וביחד הדברים אמרוים בכל הנוגע לפצעה שנגרמה לד', אשר הביאה לאשפוז ולטיפולים של הליכים רפואיים שונים ובאים ושונים (ראו ת/2) ואף הובילו, כך לדבריו של الآخرן, למכאוב וללקות גופנית מתמשכת. כמו כן, אין להטעם מכך של הנאשם חלק מרכזי בתפקיד התקיפה, באשר הוא זה שנקלע לוויקוח עם אחواتו של המתלונן והוא זה שהוא הראשון להזכיר את الآخرן (בעוד ששותפו לדבר העבירה הцентрף אליו).

עוד יש ליתן את הדעת לכך שמדוברות כתבי האישום המתוקנים - ולאחר שדבריו בשירות המבחן בנוגע לנסיבות שהbijאוו לבצע את העבירות לא הוכחו כדיבריו, כך שלא ניתן להעניק להם משקל בשל גזרת העונש (ראו והשו לדבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 1670/16 מוחמד עווידה נ' מדינת ישראל, (06.03.2016)) - לעומת זאת למשיעי התקיפה לא קדמו כל התגורות או קנטור מצדם של מי מהמתלוננים (ונדמה כי לא במקרה, גם הנאשם בסופו של יום לא ידע להסביר את מניעו לביצוע העבירות). לצד אלה ולקיים, שקהלתי את העובדה שלמעשו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו בוצעו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות.

18. בכל הנוגע למידיניות הענישה הנהוגת, תחילת מצאתו להחבה הכללית של בית המשפט שלא לגנות סובלנות כלפי אלו שבחרו לנקטואן באלוותם כלפי זולתם, ויפים לעבוני זה דבריו של המשנה לנשיא, כב' השופט מ' חישין, בע"פ 38314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל, (07.06.2005), שאמנם נאמרו לפני למעלה מעשור, אך ברוי כי עודם רלוונטיים גם בימינו:

"בֵּית-המִשְׁפַּט חִיב לְהֻלּוֹת אֶת תְּרּוּמָתוֹ הַצְנָעוֹת בַּמְלָחָמָה הַקְשָׁה שִׁישׁ לְחַבְרָה בִּישראל בְּאֲלִימָות הַגּוֹבָרָת וְהַוּלָכָת בְּרַחְבוֹת וּבְבָתִים, וְתְרּוּמָה זו תָמַצא אֶת בִּיטוּיה בְעָוֹנוֹתִים הַחֲמָרִים שְׁשׂוֹמָה עַלְיהֶם עַל בְּתֵי-הַמִּשְׁפַּט לְגֹזֶר עַל מַעֲשֵׂי אֲלִימָות שְׁפָשׁוֹ בָמָקוֹמָנוֹ כִּמְגִיפָה. עַלְינוּ לִמְדֹד אֶת הַרְחָמִים שְׁבָלִיבָנוּ כִּמְדִה הַרְאוֹי לְהָם, וְהִרְאָנוּ כִּי כָל מַי שְׁנָעָשָׂה רְחָמָן בָמָקוֹם אֲכַזְרִי סּוֹף שְׁנָעָשָׂה אֲכַזְרִי בָמָקוֹם רְחָמָן. יֵצֵא הַקּוֹל מִבֵּית-הַמִּשְׁפַּט וַיָּלֶן מִקְצָה הָאָרֶץ וְעַד קְצָה. יֵצֵא הַקּוֹל וַיַּדְעַו הַכָּל כִּי מַי שִׁירְעוּ בְעַבְירַת אֲלִימָות יִשָּׂא בְעָוֹן חִמּוֹר עַל מַעֲשָׂהוּ...".

לגוף של דברים, סקירת פסקין דין מלמדת כי בעניינים של נאשמים אשר הורשו עבירה של פצעה כשבירין מזמין, בדרך כלל נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם מסר למשך שישה חודשים (ולעתיתם אף לתקופה מעט קצרה יותר), שניתן לרצתו בעבודות שירות, וברף העליון מסר לתקופות הנעות סביב 20 חודשים. כך למשל, ראו: בע"פ 4833/16 מלקלום ברמן נ' מדינת ישראל, (05.01.2017); בע"פ 15/15 6449 הילטם חלוואני נ' מדינת ישראל, (12.10.2015); בע"פ 7378/13 ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל, (31.10.2013); בע"ג (מחוזי חיפה) 5026-16-10-0206 פיראס נעימי נ' מדינת ישראל, (13.11.2016). הנאשם הגיע בקשה רשות ערעור על פסק הדין, אולם החלטתו של בית המשפט העליון טרם פורסמה (ראו בע"פ 9094/16 9094); ת"פ (שלום קריות) 18694-03-16 מדינת ישראל נ' טלמן זרבائيلוב, (18.05.2016); ות"פ (שלום כפר סבא) 45552-05-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (15.02.2016).

אשר לקרים שבהם הורשו הנאשמים בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר, סקירת ההחלטה מעלה כי נקבעו בעניינים, ברגיל, מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר שבשים לב לאורכו - ניתן לרצתו בעבודות

שירות. כך למשל, ראו: בע"פ 6009 צביקה קושמוקוב נ' מדינת ישראל, (08.09.2015); בע"פ 7592/14 אושרי שמעוני נ' מדינת ישראל, (11.11.2014); ת"פ (שלום רחובות) 16-03-34520-3 מדינת ישראל נ' בן דרعي, (16.10.2017, טרם הפר לחולות). הכוונה לעניינם של הנאים 2 ו- 3; ת"פ (שלום כפר סבא) 15-11-17942-17 מדינת ישראל נ' הitem ע אמר, (10.09.2017), הוגש ערעור שטרם נדזון. הכוונה לעניינו של הנאשם 1; ת"פ (שלום כפר סבא) 12-08-1737-17 מדינת ישראל נ' מחמוד סלאמה, (27.06.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 14-06-59992-14 מדינת ישראל נ' ריאד אלאפניש, (11.04.2016).

ויעיר, בסיקירת הפסיקה שלעיל הפנוי למתחמי העונשה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברו שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדודי המתחמים או מוחוצה להם, הושפעו ממאפיינו האישיים והיחודיים של כל נאם ונאם. גם בנוגע למתחמי העונשה עצמום, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. וביחוד הדברים נוכנים בכל הנוגע לעבירות הפשעה כשבירין מזמן, שם מצינו לא אחת כי נקבעו מתחמי עונשה שתחליהם במסר שבשים לב תקופתו, אינם ניתן לרצוי בעבודות שירות. לא "פלא שכך הדבר, שכן ידוע, מתחמי העונשה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלוים, בין היתר, בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, שכן ברו כי, למשל, אין דין פיצה שעונינה דחיפה שגרמה לאדומותות דין תקיפה שעונינה הטחת מכות אגרוף לכיוון הפנים שגרמו לחבלות מדומות רבות.

ברוח הדברים האמורים, אצין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים (וחלקה אף אוזכר לעיל), אולם הדבר געשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. בייחוד יאמר, כי צודקת ההגנה בטרוניותה, שכן בע"פ 4891/12, שאליו הפנזה המאושרה, דובר בני שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, עבירה שהיא חמורה הרבה יותר מאשר הנאשם, מנגד, יצון כי למשל בת"פ 24187-07-14, שאליו הפנזה ההגנה, דובר בני שהורשע בעבירה של פיצה (שלא בנסיבות חמירות), שהעונש בגין הינו מחcit מהעונש הקבוע לצד עבירה של פיצה בנסיבות חמירות, שבה הורשע הנאשם. דברים דומים אף צרכים להיאמר בכל הנוגע לת"פ 32551-11-12 (שניתן על ידי מותב זה), שם דובר בני שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (שלא בנסיבות חמירות, כמו במקרה שבפני) ואiomים.

על כל פנים, כאמור, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושטו עונשים חמורים או מקלים ממנעד העונשה אשר הוצג קודם לכן. הדבר אף טבעי, וגם את זאת כבר אמרנו, שכן העונשה היא לעולם אינדיידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. עונשה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (בע"פ 10/10 5768 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזר עונשו של הנאשם על סמך כוורות העבירות שבין הוא הורשע, ויש להתחשב מכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, מילא علينا לזכור כי השיקול של "מדיניות העונשה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם יש考 בcourt המפט בטרם קביעת מתחם העונש הולם וגדרת הדין (ראו בעניין זה בע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

19. ככלם של דברים, לאחר שנתי דעתם מכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, מצאתו לקבוע כי מתחם העונש הולם בגין מעשיו של הנאשם בתיק הפשעה ינוו בין 6 חודשים מאסר, שנייתן לרצותו בעבודות שירות, בין 18 חודשים מאסר.

בגין מעשיו של הנאשם בתיק התקיפה, ינוו מתחם העונש הולם בין 3 חודשים מאסר, שנייתן לרצותו בעבודות שירות, בין 14 חודשים מאסר.

גזרת העונש המתאים לנאשם

20. אשר לגזרת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאין קשורות ביצוע העבירות, כפי שallow מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.

21. בעניין זה, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. אכן, מדובר בשני אירועים שהתרחשו בהפרש של עשרה חודשים זה מזה, כך שלא ניתן לומר כי הייתה זו מעידה חד פעמיות של הנאשם. ועודין, עצם העובדה של הנאשם אין הרשות קודמת מלמדת כי כמעט כמעט זו עם החוק, הלה הקפיד לקיים אורח חיים נורטטיבי ושומר חוק. גם בהיותו של הנאשם אזרח יצרני, המבצע מלאכתו לשביות רצון מעסיקו (כפי העולה מהמסמן שהוצע לשירות המבחן), יש כדי לתמוך במסקנתו זו. עוד ולבסוף, שקלתי את העובדה שה הנאשם הודה במיוחס לו בשני כתבי האישום, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - יתר את הצורך בהעדת המתלונים (ד' בחירת מרצונו להעיד בבית המשפט בשלב הראות לעונש). וווער, לא געלמה מעוני בית המשפט העובדה שבדבריו לשירות המבחן ניסה הנאשם להשליך חלק מהאחריות לביצוע העבירות על המתלונים דזוקא. ועודין, באותו המועד הוא גם הביע צער, בושה וחרטה על מעשיו. כמו כן, הנאשם מסר כי הוא מעוניין בקבלת סיוע טיפולית בתחום האלים והבע מוטיבציה להשתתף בהליך גישור בין פוגע לנפגע ואף נמצא מתאים לכך, והרי שגם בכך יש כדי למדנו כי הלה מתחרט על מעשיו ומפני כי אסור היה לו לפעול כפי שפועל. בנוסף, בשלב הטיעונים לעונש הייתה בבית המשפט הזדמנות להתרשם מהתנהגותם של הנאשם בקרה בלבתי אמצעית - עת בין היתר הוא פנה אל ד' עם דמעות בעיניו וביקש את סליחתו - ושוכנעתי כי הלה מכח על חטא וمبיע חרטה כנה ועמוקי ליבו.

עוד נתתי דעתם לעובדה שהଉירות שבמוקד כתבי האישום בוצעו עוד בשנת 2014. אם כי, את מרבית המשקל בנקודת זמן זו יש להעניק לא לאותה ספירת זמן "טכנית" - שכן, להגנה חלק עיקרי, ושלא לומר בלבד, בהתמצאות ההליכים - אלא רק שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם התמסר להליכים הטיפוליים השונים, שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, וכמוון נמנע מלהסתבר עוד בפליליים. למעשה, לא יהיה זה מופרז לומר כי האדם שניצב כยอม בפני בית המשפט הינו שונה בתכלית מזה שביצע את העבירות המזוהה לו.

בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעוללה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לעובדה שהוא טרם ריצה עונשי מאסר ולנוכח גילו הצעיר, באופן יחסי. כך גם, גילו הצעיר של הנאשם, כשלעצמו, יבו במניין השיקולים, אם כי ברוי שאין מדובר ב"AMILIT KESM" שתביא מניה וביה להקלת אוטומטית בעונש (ראוי והשוו: ע"פ 2420/15 **אבטליון אברהם נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015)). כמו כן, שקלתי את העובדה שה הנאשם היה עצור כשבעעים מחזרי סוגר ובריח וכארבעה וחודשים וחצי נוספים תחת פיקוח אלקטרוני, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת נסافت שהה תחת תנאים מגבלים. ברוי כי הлик המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתו עמו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לנתן משקל מסוים לנpsiיה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

22. בכל האמור עד כה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזר את עונשו של הנאשם ברף התחthon של מתחמי העונשה שנקבעו. אולם, בשים לב כאמור בסעיף 40(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במרקחה הנדון לסתות לקוala מהמתחים האמורים, וזאת לנוכח הлик השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי למצער קיים סיכוי של ממש שה הנאשם ישתתקם בעתיד. ובמה דברים אמרוים?

כפי שתואר בפסקורי שירות המבחן, הנאשם שולב תחילתה, במסגרת צו פיקוח מעצר, בקבוצה טיפולית לעצורי בית. הנאשם השתתף בקבוצה האמורה במשך למעלה משלושה חודשים, תמיד להגיע למפגשים, גילה יחס רציני להליך עמוד 6

ונעוזר בו לבחינת דפוסי חשיבותו והתנהגותו המכשילים, לחיזוק הגבולות הפנימיים ולבחינת מצבו תגובה מקדמים במצבו עיומת חברותיים. כמו כן, הנאשם לא הסתפק בכך ולאחר תום השתתפותו בקבוצה האמורה, הוא שולב, עוד בספטמבר 2016, בקבוצה טיפולית חד שבועית לתקשות בלתי אלימה. השתתפותו של הנאשם בקבוצה זו נמשכה תקופה של עשרה חודשים תמיימים, כאשר לאורך כל הדרך נמסר מגורי הטיפול כי הלה מגע למפגשים הקבוצתיים כנדרש, מגלה רצינות ואחריות באשר להשתתפותו זמני הגעתו, מגיב לחבריו הקבוצה ועשה מאמצים להتابוננות פנימית ולקידום אישוי. אף הנאשם עצמו הביע שבעות רצון מעצם השתתפותו בהליך האמור, ומסר כי נתרם ממנו, באופן בו קיבל כלים לצורך התמודדות מקדמת עם מצלבים שונים שבהם הוא נתקל בחוי הימים יומי. לכל אלה אף יש להוסיף ולהזכיר כי הנאשם הביע מוטיבציה, ונמצא מתאים לכך, להשתתף בהליך גישור שבין פוגע לנפגע; והביע אכזבה משוחבר לו כי הדבר לא ניתן, מסיבות שאין תלויות בו.

הנה כי כן,abis לב להליך הטיפולי הארוך שעבר הנאשם; להערכתו של שירות המבחן, לפיה הנאשם נשקף סיכון ברמה נמוכה להישנות התנהגות אלימה; לעובדה כי מאז ביצוע העבירות שבгин הוא נותן את הדין כיום, במשך כשלוש שנים, הוא לא הסתבר עוד בפליליים; ולחרטה והצער שהבע - שוכנעתי כי לכל הפחות קיים סיכוי ממשי כי הנאשם ישתקם באופן מלא, ומכאן שמתקיים בעניינו הילכי שיקום שייהי בהם כדי להצדיק גזרת עונשו תוך סטיה ממתחמי העונשה שקבעתו.

23. יחד עם זאת, יאמר מיד כי אכן שיקום יbia במקרה הנדון להקלת בעונשו של הנאשם, אולם לא יהיה בו כדי להטוט את הcpf לכיוון הימנעות משליחתו למאסר, לריצוי בעבודות שירות._CIDOU, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקין בשיקול שהוא בבחינת חזות הכל, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי עונשה נוספים כגן גמול שהוא אף העיקרי המנחה בעונשה, לאחר תיקון (113) והרtauwa (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד ב' מדינת ישראל, (24.05.2016). שני שיקולי עונשה אחרים אינם אלה, אף מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון, עת עסקין بما שהורשע בעבירות אלימות חמורות, שאחת מהן אף הביאה לפציעתו של המתלון.

24. אשר לעובדה ששותפו של הנאשם בתיק התקיפה סיים את ההליך ללא הרשעה, אצין כי במקרה הנדון יש מקום לאבחן בין הנאים, וזאתabis לב לעובדה שהנאיהם שבפני הורשע, בנוסף לעבירה התקיפה הגרמתה חבלה של ממש על ידי שניים או יותר, גם בעבירה של פצעה; בעוד שכתב האישום נגד שותפו תוקן, באופן בו הוא הודה והורשע בעבירה של התקיפה סתם בלבד. כאן גם יצוין, כי אף שלב לא עלתה בפני הטענה לפיה שני כתבי האישום - זה שהוגש נגד הנאשם וזה שהוגש נגד שותפו בתיק התקיפה - אינם יכולים להתיישב זה עם זה, כך ש"המדינה מדובר בשני קולות". משכך, מילא גם אני נדרשת לדברים.

לא זו בלבד, אלא גם ראוי להזכיר כי מילא עקרון האחדות בעונשהינו אך אחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול עבור גזרת העונש, ובוודאי שכן מדובר בעקרון שהוא בבחינת חזות הכל (ראו למשל: ע"פ 9792/06 חמוד נ' מדינת ישראל, (01.04.2007); וע"פ 10370/02 משה סיסה ב' מדינת ישראל (27.05.2003)). לצד האמור, אקדמי ואומר שלاور העובדה שעל שותפו של הנאשם לא הושת פיזי, מצד אחד; ובהתאם האבחנה בין הנאשם לבין שותפו (שczcor, הורשע בעבירה של התקיפה סתם בלבד), מצד שני - אגזר על הנאשם פיזיו לד', אלא שגובה היה מותן.

25. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להימנע מהשתת עונשה בדמות מאסר בפועל. אולם CIDOU, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, וברוי כי בית המשפט, האמון על שיקול אינטראיסים רחבים מלאה שיקול השירות, אינו מחייב לה. כאמור, באיזו בין מכלול השיקולים, והגם שייהי בשיקול השיקום כדי להביא לסתיה ל��ואל ממתחים העונש הולם, לדידי לא ניתן להסתפק במקרה הנדון בהשתת צו של"צ בלבד. אף לגופו של עניין, יאמר כי שירות המבחן תמרק את המלצתו להימנע מהשתת מאסר בפועל, בגיןוק לפיו יהיה בכך כדי למנוע

מהנאשם להיחשף לגורמים עבריניים. אולם, נדמה כי במקורה זה הנימוק של עיל מטהין מAMILA, שכן את עונש המאסר שאשית על הנאשם הוא ירצה בעבודות שירות, כך שחשיפתו לאותם גורמים עבריניים תהיה פחותה, אם בכלל.

26. בטרם אחתום את גזר הדין, אצין כי בשים לב לעובדה שהעונש שיוות על הנאשם מגלם בתוכו מלכתחילה את אותה התחשבות בנאים ואת מוכנותו של בית המשפט לרכת לקרהתו בזו הפעם, מצאתו שלא לנכות את הימים בהם שהה הנאשם במעצר מאחריו סורג ובריח._CIDOU, גם שהכל הוא נכי של ימי המעצר מעונש המאסר שנגזר אין לנאים זכות קינוי לך, ושאלת הנכי מראה למעשה שיקול משיקולי הענישה, בעוד שהשתת עונש שהוא מקל מלכתחילה, יכולה להביא את בית המשפט למסקנה לפיה אין מקום לנכות את ימי המעצר ([בע"פ 14/7584 פלוני נ' מדינת ישראל, \(2014\) ע"פ 3924/17 גיל אלבז נ' מדינת ישראל, \(2017\) 27.07.2017\).](#) ובוואדי שהדברים האמורים נכונים מכך בו נגזר עונש לריצוי בעבודות שירות, אז נכי ימי המעצר הוא בבחינת צעד שאינו טריוני (ראו [ענין פלוני](#) שאזכור זה עתה). אשר לתקופה שבה שהה הנאשם במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, הרוי שמלימלא בשים לב לפסיקתו של בית המשפט העליון, לא ניתן לנכותו מעונש המאסר שנגזר ([בע"פ 15/7768 פלוני נ' מדינת ישראל, \(2016\) 20.04.2016;](#) כן ראו: [בע"פ 15/8547 מדינת ישראל נ' אנס מחאג'נה, \(2016\) 05.06.2016;](#) [ועפ"ג \(מחוזי חיפה\) 16-12-53142 זיו רחמי מוב נ' מדינת ישראל, \(2017\) 17.05.2017](#)). אם כי, כפי שכבר צוין לעיל, התקופה בה שהה הנאשם במעצר, הוא מאחריו סורג ובריח והן תחת פיקוח אלקטרוני, הובאה בחשבון שיקול קולא במסגרת בוחנת הנسبות שאינן הקשורות בביצוע העבירות.

27. כללים של דברים, "אם כי אכן מלאכת גזרת הדין אינה מלאכה קלה כל עיקר, ונדמה כי הקושי אף גובר ממקום בו מדובר בנאים שמצד אחד, ביצע עבירות חמורות; אך מצד שני, הוא צער ונודעך כל עבר פלילי, ושביר הליך שיקומי מרשים. אכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בשתי עבירות אלימות חמורות כמו אלו שבנה הורשע הנאשם - דין" למאסר מאחריו סורג ובריח. גם במקורה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מהחומרת מעשיו של הנאשם ובוואדי לא מהנזקים שנגרמו למחלוננים, ולד' ביחיד. ועוד'ין, בשים לב לנסיבות האישיות של הנאשם, ההליך השיקומי שאותו עבר ועוד צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיוות עליו, עברו הפלילי הנקי, גילו הצער באופן יחסית, הודהתו במיחס לו, החרטה שהביע, וכל יתר מאפייניו אשר תוארו בגזר הדין - מצאתו כי ניתן לרכת לקרהתו בזו הפעם, ולגוזר את עונשו תוך סטייה לקלוא מתחמי הענישה שנקבעו. לצד אלה, הנזקים שנגרמו לד' ימצאו את ביטויים בגמר הדין, וזאת בגיןו של רכיב הפיזי שיוות על הנאשם.

28. **מכל המקובל לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 3 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 10.09.2017, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 26.11.2017, אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה במתנ"ס חריצית (ח'), שדרות הפרחים 18, באשדוד, וזאת מידי יום בין הימים א'-ה', בין השעה 08:00 ל- 16:08; והכל אלא אם הממונה יודיע אחרת.

על הנאשם להתיאץ לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במקัดת גוש דרום של שב"ס ביחיד לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילת אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות לריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירה אלימות מסווג פשוט.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירה אלימות מסווג עוון.

ד. פיצוי בסך 5,000 ש"ח למTELON בת"פ 43442-12-14, מר ד.א. (ע"ת 1).

הפיizio יקווז מסcum ההפקדה שהופקדה במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, ככל שלא קיימ עיקול על כספים אלו.

כל שקיים עיקול, הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שוים ורצופים, שהראשון שבhem בתוך 30 ים מהיום.

ה. פיצוי בסך 500 נ"ל למTELON בת"פ 1713-10-14, מר ד.ב. (ע"ת 1).

הפיizio ישולם תוך 30 ים מהיום.

מצ"ב טופס פרטני נזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - יזקף תחיליה על חשבון הפיצוי.

ו. קנס בסך 1,000 נ"ל או 10 ימי מאסר תמורתו.

הकנס ישולם ב- 2 שיעורים שוים ורצופים, שהראשון שבhem בתוך 60 ים מהיום.

ז. צו מבוחן של שירות המבחן למשך שנה אחת מהיום.

הסבירה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, וכי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להוביל להפקעת צו הבחן והשתתת עונש אחר תחתינו.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ח. הנאשם יחתום על התcheinבות כספית על סך 10,000 נ"ל שלא לעבור כל עבירה אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' חזון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.

ההחלטה

עמוד 9

על מנת לאפשר לב"כ המאשימה להגיש ערעור על רכיב עבודות השירות בגין הדין ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפניו עובדה מוגמרת, הריני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עבודות השירות למשך 45 יום מהיום.

ב"כ המאשימה מתבקש להודיע עד ליום 17/11/20 לב"כ הנאשם ולbiham"ש האם בכוונת המאשימה להגיש ערעור על רכיב עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום, י' חשוון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.

שמעאלי - מאיר נגה - שופטת